

TEMPS MODERNS

FULLS DE CINEMA

Núm. 6 ■ Octubre 1994 (François Truffaut) ■ Edita: Centre de Cultura "Sa Nostra"

EDITORIAL

IN MEMORIAM

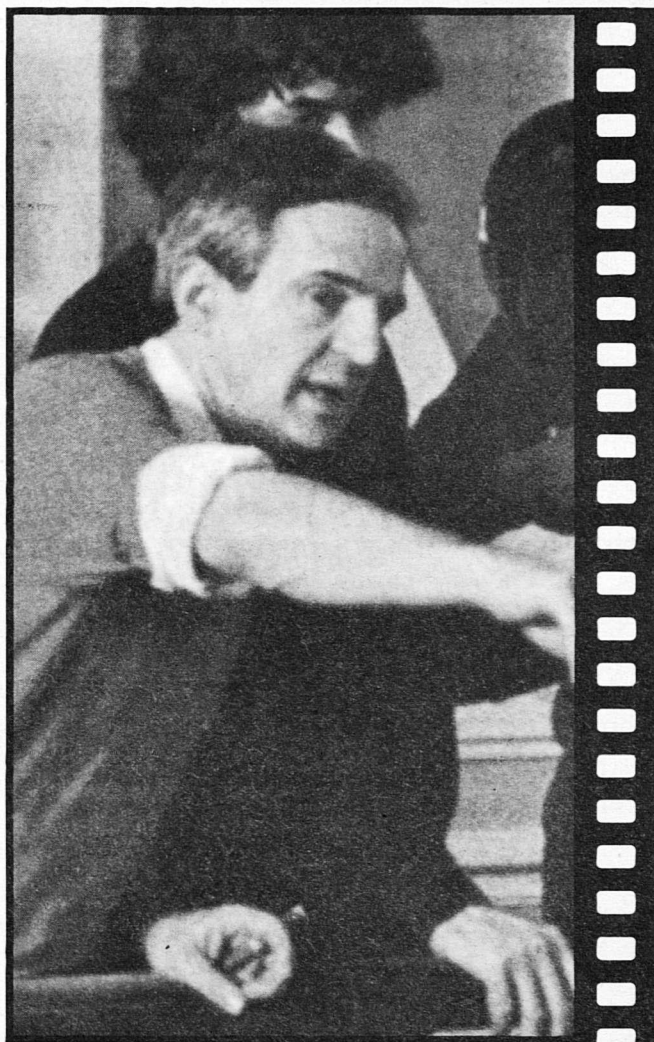
Sempre m'he demanat si he donat vida als personatges que he interpretat o si som el resultat de tots ells.

Burt Lancaster

Hora d'informar sobre l'estat de les tropes hem de presentar dues baixes recents. Raúl Julià també ha marxat aquests dies pujant en marxa al darrer vagó del tren que havia agafat el protagonista d'*Il Gattopardo*. El mateix tren que, fent el mateix trajecte, se n'havia portat Federico Fellini un any abans. Dels actors emperò no sabem mai quan desapareixen de bon de veres. Tantes vegades els hem vist morir a la pantalla que existeix amb ells una mena d'idea d'immortalitat o de mort intermitent. El guionista d'*Havanna* ens havia fet creure de bon principi que Raúl Julià o, més ben dit, el personatge que interpretava, havia mort. Burt Lancaster ho havia fet voluntàriament a *Novecento*, després de comprovar, en aquest cas amb la col·laboració forçada d'una pagesa joveneta, que una part d'ell mateix ja també havia mort.

La mort voluntària és una opció més dins el catàleg, cada vegada més nodrit, que tenim els humans a la nostra disposició per fer una sortida digna d'aquest món. Manuel Vicent diu que el suïcidi és una forma financera de quadrar perfectament un balanç i ell mateix ens recorda Camus quan també parla del suïcidi com de l'única qüestió filosòfica seriosa. Amb ell es dona solució, en un segon, a tots els problemes de l'existència.

No tot deuen ser flors al món del cinema. Els actors i les actrius són éssers humans i, precisament

FRANÇOIS TRUFFAUT, QUE AQUEST MES ES COMMEMORA EL DESÈ ANIVERSARI DE LA SEVA MORT

aquesta circumstància —a voltes oblidada o ignorada— els acostava a la resta de mortals. Sempre s'ha parlat de la duresa de la professió. Una duresa que, des de fora, no s'analitza i tampoc no acaba d'entendre's. Això sí, la gran massa hi percep una passió que és tot enveja i que fa difícil de creure allò que un actor com Paul Newman, precisament ell, diu: *si hagués de començar de nou optaria per dedicar-me a l'automobilisme. Resulta molt més estimulant que tenir tot el dia les càmeres pendents del teu cul*. Hem de pensar, si de cas, que amb això de l'automobilisme deu referir-se a l'espectacle de la velocitat i no a fer part d'una cadena de producció de la indústria dels cotxes.